

Když byl jedné noci bratr Bruno pohroužen do modliteb,
neustále ho rušilo žabí kvákání. Ať se snažil
jakkoliv, nedokázal ty zvuky přestat
vnímat. Naklonil se tedy z okna
a křikl: „Ticho! Modlím se.“

Jelikož byl bratr Bruno světec, jeho rozkaz byl
okamžitě splněn. Každý živý tvor poslušně
oněměl a snažil se vytvořit ticho
k modlitbě co nejpříznivější.

Teď však Bruna z rozjímání vytrhl zas jiný
zvuk —
jeho vnitřní hlas, který pravil: „Možná, že Bohu
je žabí kvákání stejně libé jako zpěv tvých
žalmů.“ „Co by se Bohu mohlo líbit
na kvákání žáby?“ opáčil Bruno
opovržlivě. Ale hlas se nevzdával:
„Proč by jinak podle tebe
Bůh tento zvuk stvořil?“

Bruno se rozhodl, že tomu „proč“ přijde na kloub.
Znovu se vyklonil z okna a rozkázal: „Zpívat!“
Nato se vzduch rozechvěl rytmickým kvákáním
vyluzovaným žábami z celého dalekého okolí.
A jak se tak Bruno zaposlouchal, jejich
hlasy ho přestaly obtěžovat. Zjistil totiž,
že, nebrání-li se jim, noční ticho je
jejich uměním vlastně obohaceno.

Tento objev sladil Brunovo srdce s celým
vesmírem
a poprvé v životě mu bylo dáno porozumět
tomu, co to znamená modlit se.